

РЕШЕНИЕ

№ 122

гр. С.З., 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Въззивно гражданско дело № 20255500500825 по описа за 2025 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба, подадена от „К.-Б.“ ООД със седалище и адрес на управление в гр. К. против решение № 600 от 07.08.2025 г., постановено по гр.д. № 1400/2024 г. по описа на РС – К..

Въззивникът чрез процесуалния си представител адв. Г. Н. обжалва посоченото по-горе решение в осъдителните му части. Счита, че то е незаконосъобразно - постановено при съществени нарушения на процесуалните правила, неправилно приложение на закона и необосновано. В частта, с която искът за присъждане на законни лихви върху обезщетението за имуществени вреди от датата на злополуката, решението било недопустимо. Въззивникът счита, че в нарушение на процесуалните норми на чл.140, ал.1 и чл.146 ГПК съдът не се е произнесъл с определение по всички предварителни въпроси и по допускане на доказателствата, не е изготвил доклад по делото, в обема и съдържанието, съгласно чл.146 ГПК. В първото с.з. съдът представил доклад, чието съдържание се изчерпвало с почти дословно пренасяне на съдържанието на исковата молба и писмени отговори по делото, без да се посочат подлежащите на доказване факти и да разпредели доказателствената тежест за тези факти, не е предоставил възможност на страните да изложат становището си във връзка с дадени указания и доклада по делото и да предприемат съответните процесуални действия.

На второ място, въззивникът счита, че изводите на съда, че претендираното от ищцата обезщетение за неимуществени вреди по своя

размер отговаря на справедливостта и съответства на претърпените от нея болки и страдания, са необосновани и направени при едностранчива оценка на доказателствата по делото. Излага подробни съображения по съществуващото на спора.

На трето място, въззивникът счита, че незаконосъобразно съдът е отхвърлил като неоснователно и недоказано възражението му за съпричиняване на злополуката от страна на ищцата. Във връзка с това оплакване излага подробни съображения и счита, че то е в доста голяма степен в съотношение с отговорността на работодателя и при определяне на размера обезщетението следва да бъде намалено с процент на съпричиняване при превес на вината на ищцата за настъпване на злополуката.

Четвърто, въззивникът счита, че доводите на съда, че не са представени доказателства във връзка с искането за приспадане на обезщетенията, получени от ищцата, са незаконосъобразни, тъй като съдът бил отхвърлил исканията му.

Въззивникът счита, че обжалваното решение е незаконосъобразно и в частта относно присъденото обезщетение за имуществени вреди, а лихвата върху тези вреди била присъдена недопустимо – не от датата на исковата молба, както е поискано, а от датата на увреждането. Освен това твърди, че съдът не е взел предвид настъпилата в хода на производството промяна в правноорганизационната форма на дружеството, както и в представителството му. Иска се въззивният съд да постанови решение, с което да върне делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд в зависимост от вида на порока или да постанови съдебен акт по същество, с който да отхвърли предявените искове, а ако счете, че следва да се присъди обезщетение, да го намали с процент на съпричиняване от страна на въззиваемата и приспадане на получените от нея обезщетения от НОИ, както и получените суми до застраховка „Задължителна трудова злополука“ с „Д.З.“ АД.

Въззиваемата Н. Я. Д. чрез процесуалния си представител адв. В. М. оспорва въззивната жалба. Твърди, че правилно районният съд е указал на ответника, че искането му за приспадане на получените от ищцата обезщетения и/или пенсии, както и суми по сключения договор за застраховка, е непълно, тъй като не съдържа твърдения за размера на сумите, както и не е посочено основанието, на което това приспадане следва да бъде направено. Твърди, че правилно районният съд е указал на третото лице-помагач по повод на искането за приспадане, че не сочи размера на сумите, не представя доказателства за тях и не пояснява на какво основание следва да бъдат приспаднати тузи обезщетения. Правилно районният съд бил оставил без уважение искането за назначаване на съдебно икономическа експертиза, което да даде заключение за размера на получените от ищцата суми, тъй като доказателства и доказателствени средства се допускали за доказване на конкретни твърдения на страната. Правилно районният съд бил приел, че дали ищцата е получила определено обезщетение е обстоятелство, което няма правно значение по спора, защото искът бил за присъждане на обезщетение за

неимуществени вреди. Заплащането на разходи съставлявало имуществени вреди и нямало отношение към вредите, търпени от ищцата вследствие на неполучаване на трудово възнаграждение, поради което получаваното от ищцата обезщетение за временна нетрудоспособност не можело да доведе до компенсиране. Въззиваемият счита, че размерът на присъденото обезщетение бил правилно определен. Правилно било отхвърлено и възражението за съпричиняване. Правилно било присъдено и обезщетение за имуществени вреди. Действително законната лихва била присъдена върху обезщетение за имуществени вреди от датата на увреждането, а не от датата на исковата молба, но това било техническа грешка. Иска се съдът да постанови решение, с което да отхвърли въззивната жалба.

Третото лице-помагач ЗАД „Д.Б.“ АД не взема становище по въззивната жалба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивните жалби пороци на оспорения съдебен акт:

Пред първоинстанционният съд е предявен иск за присъждане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди по чл.200 КТ. Ищцата Н. Я. Д. е твърдяла в исковата си молба, че работила по трудов договор при ответника на длъжност „огъване на царги“. На 22.01.2024 г. се е намирала на обичайното си работно място - участък „огъване и лепене на царги“. Изпълнявайки трудовите си задължения, искала да залепи пълнеж на детайл, но констатирала, че той не е добре залепен. Прекарвайки го втори път през лепилонаносвачката, ръкавицата ѝ се залепила за фурнира и валът на машината я дръпнал. Машината не е била обезопасена, защото работодателят отстранил предпазната решетка към валовете, чиято функция е именно да предпазва работника. Ищцата веднага спряла машината, но работният ѝ ход продължил още известно време, вследствие на което дясната ѝ ръка била защитана от валовете на лепилообмазната машина. Започнала да вика за помощ. Нейният началник Х.А. бил извикан. Той се опитал да ѝ освободи ръката, но неуспешно. Бил извикан техник - П.К., който с тглошлайф отрязал болтовете на притискащия вал и по този начин освободил ръката ѝ. Откарали я по спешност в отделението по ортопедия и травматология в гр. К., където при приемането ѝ установили, че е получила разкъсно контузни рани на дясната ръка и пръстите без малкия пръст, мекотъканны ламба с неправилна форма, деформация, патологична неподвижност, костни крепитации и невъзможни движения в ИФС от първи до четвърти пръст. При направа на рентгенография се установило счупване и изкълчване на палеца и премачкване на трети пръст на дясната ръка. Била извършена хирургична операция по спешност - наместване на счупванията и изкълчените стави, направели ѝ фиксация с Киршнерови игли. Направена била имобилизация с лонгета. Изписали я на 02.02.2024 г. с диагноза смазване на палеца и други пръсти на дясната ръка.

На 08.02.2024 г. била приета по спешност в болница „Т.“ в гр. С.З. за оперативно лечение. На 09.02.2024 г. била извършена операция ревизия на раните по дланта и пръстите. Била извършена ампутация на ниво МТФС на трети пръст на дясната ръка с чукачче. На останалите пръсти били поставени шини. Като диагноза е отразено: последици от смазване и травматична ампутация на пръст на горен крайник.

Ищцата е твърдяла, че след преживяната травма, се променила - станала тъжна, отчаяна, чувствала се непълноценна и безполезна, в тежест на близките си. На 09.04.2024 г. посетила д-р Р.Б.Д. - психиатър и д-р К.Р.Л. - клиничен психолог, които я прегледали и освидетелствали. Същите дали съдебно психиатрично становище, че вследствие на преживяната травма на ръката и последиците от нея, е отключила разстройство в адаптацията с прояви на отчаяние, тъга, идеи за безперспективност и малоценност, като това разстройство било пряко следствие от преживяната травма и без нея то не би възникнало.

На 15.04.2024 г. посетила специалист съдебен лекар - д-р Т. П., който след като направил преглед констатирал липса на трети пръст на дясната ръка до ниво дланна повърхност. Цялата дясна дланна област и пръстите били оточни и червеникаво-мораво кръвонаседнати. Налице била почти пълна невъзможност за движение на първи и втори пръст на същата ръка. Всички тези травматични увреждания както в съвкупност, така и всяко едно поотделно били причинили трайно затруднение в движението на десния горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни.

Ищцата е твърдяла, че в резултат от претърпяната трудова злополука преживяла изключително много и силни по интензитет болки и страдания; две оперативни интервенции; ампутация на пръст; невъзможност за ползване на дясната си ръка в обичайните ежедневни грижи за себе си, което довело и до психично разстройство в адаптацията. Искала е съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати сума в размер на 45 000 лв. за обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди от трудовата злополука, в едно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на злополуката 22.01.2024 г. до окончателното изплащане на обезщетението, и обезщетение за претърпените от нея имуществени вреди, изразяващи се в заплатени медицински услуги, лекарства и медицински консумативи в общ размер на 545,44 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считана от датата на завеждане на исковата молба в съда.

Ответникът „К.-Б.“ ООД е оспорил предявените искове. Твърдял е, че ищцата е работила по трудов договор в дружеството на длъжност „Производител струнни музикални инструменти - изработване на детайли на вайми“, в участък „механичен“, на основание трудов договор № 31/29.11.2021 г. На 22.01.2024 г., при изпълнение на рутинната си трудова дейност - обмазване на фурнир с лепило на валове на лепилонаносвачна машина, ищцата допуснала захващане на пръстите на дясна ръка от движещите се валове на машината, в резултат на което пръстите ѝ, без кутрето, били

притиснати от валовете. С влязло в сила разпореждане № 5104-23-20/05.02.2024 г. на НОИ - ТП С.З., на основание чл. 60, ал. 1 КСО, злополуката била призната за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 КСО. Твърдял е, че в резултат на проведено от дружеството разследване на причините за настъпилата злополука, отразени в декларация за трудова злополука и в протокол към декларация за трудова злополука от 23.01.2024 г., комисия при работодателя установила, че злополуката настъпила поради неправилна експлоатация на лепилонаносвачната машина от страна на ищцата. В протокола били записани показания на ищцата за инцидента, дадени под диктовка, в които тя заявила, че при повторно прокарване на детайл през валовете на машината, е допуснала залепяне на ръкавицата си за фурнира, от което последвало придърпване на ръкавицата от движещите се валове и притискане на пръстите. Ищцата не възразила срещу констатациите в протокола в законовия срок. Твърдял е, че тя била обучена за работа с лепилонаносвачната машина и с правилата за безопасност при експлоатация още при постъпването ѝ на работа. Оперирането на машината било част от рутинната ѝ трудова функция по длъжностната характеристика Задълженията ѝ включвали разкрояване на заготовка от фурнир на машина за рязане гилотина; нанасяне на лепилото на пълнежа - вътрешния слой от фурнир на трислойна заготовка - царга (страница на китара), което се извършвало на лепилонаносвачната машина; сглобяване на детайла и огъването му на хидравлична преса – вайми. Към момента на инцидента тази длъжност се изпълнявала от двама работника на смени. Твърдял е, че злополуката настъпила в причинна връзка с допуснато от ищцата грубо нарушение на инструкциите за безопасна работа с лепилонаносвачната машина, с които била запозната още при постъпването си на работа, при проведеното 10-дневно първоначално обучение за работа с машината; на провеждания периодичен (тримесечен) и ежедневен инструктаж от прекия ѝ ръководител и от длъжностното лице по безопасност и здраве при работа в дружеството. В производственото помещение работодателят бил осигурил информационна табела с основните инструкции за безопасна работа с лепилонаносвачната машина с наименование: „Инструкция за безопасна работа с лепилонаносвачка за фурнир № 12“, която била окачена на видно място на стената в близост до машината и работното място на ищцата. В нарушение на т. 1 от цитираната инструкция, ищцата извършвала операция по нанасяне на лепило на детайл от фурнир - пълнеж на царги на китара, през движещите се валове на машина, на които били премахнати предпазните ограждения - т.нар. метална решетка пред валовете. Предназначението на металната решетка било да предпазва работника от инциденти при подаване на детайла към валовете. В програма и карта за оценка на риска на работните места в предприятието, рискът от механични опасности от движещи се елементи на машини за работник в машинно отделение бил оценен като неголям при наличие на предпазни, ограничителни устройства.

Ответникът е оспорил като невярно твърдението в исковата молба, че

решетката била премахната от работодателя. След инцидента било установено, че вследствие на неправилно почистване на машината, което било задължение на работниците, чрез изчукване с метален инструмент на зацапани с лепило повърхности предпазната метална решетка била повредена и отстранена, а за отстраняването ѝ не бил уведомен прекия ръководител на работниците в участък „Механичен“, нито друг представител на работодателя, което също било задължение на работниците, опериращи с машината. Самата решетка се нанизвала на панти пред валовете, отстранявала се лесно и без помощта на инструменти. Задължение на работника било след приключване на работния процес да почисти машината. Машината се зарежда с карбамидно лепило на водна основа, което, при своевременно почистване на замърсените повърхности, се отстранявало лесно с вода. За тази цел в помещението била монтирана чешма. При несвоевременно почистване на остатъчно лепило, след около 24 ч. то засъхвало и придобивало вид на стъкло, което можело да се отстрани само механично. В тази връзка работниците, включително ищцата били инструктирани ежедневно от прекия си ръководител да почистват машината веднага след приключване на работния процес, за да предотвратят повреждане на оборудването, при отстраняване на засъхнало лепило.

Ответникът е твърдял, че ищцата била наясно, че оперира на небезопасна машина, поради което с действията си, сама поставила в риск здравето си. По време на работа с машината, ищцата не ползвала гумени ръкавици на ръцете си, а ръкавици от плат, в грубо нарушение на т. 2 от инструкцията, съгласно която работниците трябвало да бъдат снабдени с гумени ръкавици. На работниците били осигурени двата вида ръкавици. По правило, ръкавиците от плат се ползват при разкрояването на фурнира на детайл - операция, която ищцата е извършвала на друга машина - т.нар гилотина, преди обмазване на детайла с лепило на лепилонаносвачната машина. При преминаване на работа с лепилооблепящата машина, тя била задължена да смени ръкавиците от плат с гумени/латексови ръкавици. Ползването на гумени ръкавици било задължително условие при боравене с карбамидно лепило, тъй като предпазвало от проникване на лепилото през ръкавицата до кожата на ръката, от нараняване на кожата и залепването ѝ за ръкавицата. Ръкавиците от плат, които ползвала ищцата по време на инцидента, освен това са били в неподходящ по-голям размер, спрямо ръката ѝ, с по-дълги пръсти, което улеснило придърпването на ръкавицата от валовете, при подаване на детайла. На ищцата често ѝ било обръщано внимание от прекия ѝ ръководител да ползва латексови ръкавици при работа с лепилонаносвачната машина, а когато ползва ръкавици от плат, същите да са в подходящия за нея размер, с което тя не се съобразявала винаги, включително, в деня на инцидента. Карбамидното лепило слепвало бавно, след излагане на висока температура от над 50 градуса по Целзий, поради което твърдението, че ръкавицата се залепила за самия фурнир счита за невярно. Това би било възможно в хипотеза на продължително носене на замърсена с лепило ръкавица, отговорност за което носел работникът.

Ищцата била нарушила и т. 3 и 4 от „Инструкция за безопасна работа с лепилонаносвачка на фурнир № 12“, а именно, че при подаване на фурнирните листове на валовете ръцете не трябвало да се приближават до валовете и при работа на подаващото устройство пред лепилонаносвачката за нанасяне на лепило, работниците да предпазват пръстите си от притискане между валовете.

Ответникът е твърдял, че до настъпване на злополуката, ищцата работила по трудово правоотношение в ответното дружество малко повече от две години, през които работата с лепилонаносвачната машина била част от ежедневните ѝ трудови функции. Изучила добре технологичния процес, начина на функциониране на машината, рисковете при експлоатация, изискванията за безопасност. Превенцията на риска от трудова злополука при работа с машини била отговорност и на двете страни по трудовото правоотношение. В случая обаче, злополуката настъпила в резултат на нарушаване на правилата за безопасност на труда, непрофесионално поведение и лекомислие от страна на пострадалата, при игнориране на изрични указания на работодателя за спазване на правилата за безопасност, което представлява проява на груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ. Затова счита, че при определено обезщетение за вреди от трудова злополука, то следвало да бъде намалено с процент на съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата.

Ответникът не е оспорил твърдението, че в резултат на трудовата злополука ищцата получила травматично увреждане на четири пръста на дясна ръка, претърпяла е две хирургични интервенции, които са ѝ причинили физически болки и психични страдания. Твърдял е, че претърпените болки и страдания били с по-нисък интензитет и продължителност от посочените в исковата молба, а част от тях не са в пряка причинна връзка с увреждането, поради което, претендиращият размер на обезщетение бил завишен спрямо действително претърпените вреди. Счита, че след първоначалните шок и болки, вследствие на премазването на пръстите и претърпените хирургични интервенции, физическите болки постепенно са намалели значително. Било възстановено в някаква степен движението на пръстите и хватателната функция на ръката, по начин, че ищцата, макар и вероятно с известно затруднение, да може да се обслужва в ежедневието без чужда помощ. При провеждане на адекватно лечение и физиотерапия била налице перспектива за по-пълноценно възстановяване функционалността на крайника. Не били налице отклонения от нормалния оздравителен процес за подобен род травми, не били проявени допълнителни медицински състояния и здравословни проблеми, които да са усложнили оздравителния и възстановителния процес. Белезите от получените разкъсно-контузии рани и премачкване, до голяма степен избледнели и ръката придобила близък до нормалния цвят. Психичните травми, описани в исковата молба също не били с описания интензитет и имали кратковременен характер. Твърдял е, че на среща на випуска в ресторант през м. юни 2024 г., на която среща присъствала ищцата

сред множество познати, не изглеждало да била демонстрирала отчаяние, тъга, чувство за безперспективност и малоценност. Не се била изолирала от околните. В случай, че е изпитвала чувство на непълноценност и безполезност, то се проявило за ограничен период от време, непосредствено след травмата.

Ответникът е оспорил твърдението в исковата молба, че вследствие на преживяната травма и последиците от нея ищцата е отключила разстройство в адаптацията с прояви на отчаяние, тъга, идеи за безперспективност и малоценност, като това разстройство е пряко следствие от преживяната травма и без нея то не би възникнало. Ампутацията на трети пръст на дясната ръка била извършена осем дни след злополуката, поради загуба на чувствителност, моторика и некротизиране на пръста, според констатациите в епикриза от „Отделение по травматология“ при МБАЛ „Т.“ - гр. С.З.. Не били налице медицински данни за причините, довели до ампутацията. Ответникът е изразил съмнения, че некротизирането на пръста, наложило ампутация, било изцяло или отчасти в резултат на неправилно третиране на травмата от страна на медицинския екип от „Ортопедично отделение при МБАЛ „Д.Х.С.“ - гр. К. и/или в резултат от предписано неправилно лечение след изписване и/или в резултат на неспазване на медицинските предписания от самата ищца, а не било неизбежна последица от притискането му от валовете. При определена обема на болките и страданията в резултат на трудовата злополука, следвало да се има предвид и възрастта на пострадалата, която малко след датата на злополуката - през м. април 2024 г. навършила пенсионна възраст, както и обстоятелството, че няма лица, за които да полага грижи и да издържа. Ответникът не оспорва, че ищцата направила разходи за лечение и възстановяване след травмата, но е оспорил като неоснователен разходът в размер на 200 лв. по касов бон от 09.04.2024 г, издаден от ЕТ „ИПСМП д-р Р.Д.“ - гр. С.З., направен за изготвяне на съдебно-психиатрично становище от същата дата, защото становището не било свързано с лечебно-оздравителния и възстановителен процес на ищцата, а е изготвено за целите на производство.

По иска за лихва за забава върху обезщетението за неимуществени вреди ответникът счита, че такава лихва се дължи не от датата на увреждането, както неоснователно се претендира в исковата молба, а от датата на получаване на исковата молба от работодателя, защото именно от тази дата същият е уведомен за претенцията на пострадалия от трудова злополука работник. В случая била неприложима нормата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД, защото хипотезата била различна. В КТ липсвала специална норма, която да установява дължимост на лихвата за забава от датата на увреждането по аналогия с нормата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД. Следователно, приложение следвало да намери общото правило на чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Ищцата не била изпращала покана до работодателя за заплащане на обезщетение, поради което връчването на исковата молба на ответното дружество имало значението на покана, от който момент тече лихва за забава.

Ответникът е искал, в случай на основателност на главната претенция за неимуществени вреди, съдът да определи процент на съпричиняване на злополуката от страна на ищцата, с който да намали размера определените обезщетения. Искан е на основание чл. 200, ал. 3 и 4 КТ да приспадне получените от ищцата обезщетения и/или пенсии по общественото осигуряване, както и получените от нея суми по сключения от работодателя договор за групова застраховка „Задължителна трудова злополука“, с „Д.З.“ АД.

Третото лице-помагач на ответника „Д.З.“ АД е оспорил исковете, тъй като не били налице всички нужни предпоставки за ангажиране отговорността на ответника за процесната трудова злополука в така претендираните размери, за вредите, които ищеца твърди да търпи.

Първоинстанционният съд е приел, че ищцата е пострадала при трудова злополука, като е получила счупване и изкълчване на палеца и премачкване на трети пръст на вясната ръка; ампутация на този пръст; оток и кръвонасядане по пръстите и дланта на вясната ръка; силно ограничени движения с тази ръка. Приел е, че сумата от 45 000 лв. е справедлив. Искането обезщетението да бъде намалено поради проявена от ищцата груба небрежност е намерено за неоснователно. По отношение на имуществените вреди първоинстанционният съд е приел, че е основателен за сумата от 345,44 лв. за заплатени медицински услуги, лекарства и медицински консултативи.

Въззивният съд намира, че решението, в частта относно присъдената сума за обезщетение за претърпените неимуществени вреди е правилно, като съображенията за това са следните:

По делото е било безспорно, че ищцата (сега въззиваема) е работила при ответника (сега въззивник) „К.Б.“ ООД по силата на трудов договор № 31 от 29.11.2021 г., като е заемала длъжността „Производител на струнни музикални инструменти-изработка на детайли на вайма“. Със заповед № 71 от 01.12.2023 г. директорът на ответното дружество въвел двусменен режим на работа. На 22.01.2024 г. ищцата била редовна смяна, която започвала от 8 ч. сутринта. Първа смяна, която започвала от 5,30 ч. и продължавала до 13,30 ч., била свид. С.Б.С.. Двете работели на лепилонаносвачна машина, състояща се от два комплекта обмазващи валове; два бутона за пускане и спиране на машината; монтирани споманени предпазители на всички движещи се механични части и предпазител – решетка към обмазващите валове. С тази машина се извършвало обмазване на детайлите с карбамидно лепило. На 22.01.2024 г., в деня на злополуката, единият валеж е нямал решетка, тъй като предния ден тя се е счупила. Решетката била свалена и предадена за ремонт на свид. Х.М.А. - началник на машинния отдел, в който влизал участъкът за огъване и лепене на царги, където е работила ищцата – така свид. С.Б.С.. В ранния след обед на работа останала само ищцата. Тя работела на валежа, който нямал решетка. При подаване на детайл към валежа, ръкавицата на дясната ѝ ръка се залепила за детайла, който я повлякъл към валежа. Ищцата веднага спряла машината от бутона, но тъй като тя не спирала веднага, дясната ѝ ръка попаднала между

валовете. Ищцата веднага извикала помощ. Ръката ѝ била освободена. Откарали я в ортопедичното отделение на МБАЛ „Д.Х.С.“ гр. К., където претърпяла операция, по време на която бил извършен икономичен дебридман на нежизнени тъканни повлекла; репониране на фрактурите и луксираните стави на пръстите и фиксиране с Киршнерови игли, адаптация на кожната ламба. Поставена е гипсова имобилизация – лонгета. Няколко дена след това за ищцата е последвала по спешност нова хоспитализация в МБАЛ „Т.“ гр. С.З., където на 09.02.2024 г. била извършена ревизия на раните по дланта и пръстите на дясната ръка; щателна некректомия; ампутация на трети пръст на ниво МТФС; пластика на кожа в зоната на комисурата.

С разпореждане № 5104-23-20 от 05.02.2024 г. злополуката е призната за трудова по чл.55, ал.1 от КСО.

Съгласно чл.200, ал.1 КТ за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайна неработоспособност над 50% или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. Отговорността на работодателя е безвиновна – тя не зависи от това дали негов орган, друг негов работник/служител или трето лице има вина за настъпването на вредата, дали е резултат на случайно събитие или непреодолима сила. Тя възниква само поради съществуващото между работодателя и увредения трудово правоотношение. Принципът е, че за комуто са ползите, на него се възлагат и вредите. Отговорността е и гаранционно-обезпечителна, защото е за вреди, причинени от или за които отговаря друго лице (Р-1166-08, II г.о.; Р от 29.06.2006 г., III г.о.; Р-1016-05, III г.о.; Р-29-2019 г., III г.о.). Тя е за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, но може да се намали при съпричиняване от пострадалия поради допуснатата от него груба небрежност, както с размера на получените суми по сключени от работодателя договори за застраховане на работниците/служителите за риска „трудова злополука“. Работодателят не отговаря за вредите от настъпилата злополука само в случаите, когато пострадалият е причинил умишлено увреждането при двете форми на умисъла - пряк или евентуален, т.е. когато пострадалият е искал или е допуснал да бъде увреден. Работодателят отговаря, но отговорността може да се намали (но не и да се изключва изцяло), ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност - само при небрежно увреждане, т. е. пак работникът е виновен за самоувреждането си, но вината не е умишлена, а небрежна, и то под формата на груба небрежност (Р-62-2015 г., IV г.о.; Р-1166-2008, II г.о.; Р-60185-2021, IV г.о.).

Законодателят релевира във фактическия състав на чл.201, ал.2 КТ наличието на груба небрежност, без да дава дефиниция за това понятие. За определето му обаче съдебната практика е единодушна - „груба небрежност“ е поведение, при което пострадалият не полага дължимата грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка. Наличието на груба

небрежност предполага пострадалият да е съзнавал настъпването на вредоносните последици, но да се е надявал да ги предотврати. Преценката е конкретна и зависи от фактите по делото (Р-194-2011, III г.о.). Работодателят, който е въвел възражение за съпричиняване от страна на пострадалия работник, следва да докаже, че трудовата злополука е настъпила и поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата, т. е. при условията на пълно и главно доказване работодателят следва да установи не само, че работникът е допуснал нарушение на правилата на безопасност на труда, но че е извършвал работата при липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност (Р-917-2009, I г.о.; Р-62-2015, IV г.о.; Р-60-2014, IV г.о.). Когато обаче трудовата злополука е настъпила в резултат на работа с необезопасени машини и съоръжения или без да е проведен точен инструктаж за технологичните правила и правилата за безопасност при работа, поведението на работника не може да се окачестви като груба небрежност. Изключение има, само ако от обстоятелствата е било несъмнено, че определени негови действия могат да доведат до злополука, увреждаща здравето му.

В случая неоснователно работодателят се позовава на резултатите от проведеното от него разследване на причините за настъпилата злополука, при което се установило, че тя е настъпила поради неправилна експлоатация на лепилонаносвачната машина от страна на ищцата, като срещу тази констатация тя не била възразила. Разследването, извършено от работодателя, е във връзка с установяване на това дали злополуката е трудова или не. Тези констатации не се ползват с никаква материална доказателствена сила доколкото заключението относно това какво се е случило съставлява волеизявление. Не е спорно твърдението на ответника, че ищцата е била обучена за работа с лепилонаносвачната машина, включително и с правилата за безопасната ѝ експлоатация, както и че е бил провеждан инструктаж. Неоснователно е обаче твърдението, че тя е допуснала грубо нарушение на тези правила, а именно Инструкцията за безопасна работа с лепилонаносвачка на фурнир № 12. Конкретно това свое възражение ответникът обосновава с твърдение, че ищцата е нарушила т.1 от тази инструкция, като е извършвала операция при премахната метална решетка пред валовете, чието предназначение е именно да предпазва работника при подаване на детайла към валолете. Както бе посочено по-горе, по делото е установено от показанията на свид. С., че решетката е премахната в деня преди злополуката, тъй като е била счупена, и предадена на началник цеха – свид. Х.А.. В тази връзка показанията на свид. Абаджиев относно липсващата решетка не се кредитират от съда. Този свидетел твърди, че не знае от колко време решетката я нямало; че никъде не я намерили; че преди встъпването на работа не е видял машината. От друга страна твърди, че сутрин раздавал задачите и визуално оглеждал машините, при което не констатирал нередности; че никой не му бил съобщил за нередности; че влизал по два-три пъти на ден в помещението, където била лепилонаносвачната машина, и през това време не му било

направило впечатление машината да е работела без предпазна решетка. Освен че са вътрешно противоречиви, показанията на този свидетел в посочената част противоречат и на показанията на свид. С., която твърди, че му е предала решетката предния ден. Свидетелят е пряко заинтересован от изхода на делото в полза на ответника. Когато правнорелевантни факти се установяват със свидетелски показания, съдът взема предвид освен начина, по който свидетелят ги е узнал, и способността и желанието му вярно и добросъвестно да ги възпроизведе в показанията си. Заинтересоваността в случая се отразява в начина на възпроизвеждането на възприятията му относно липсата на предпазна решетка – той очевидно под претекст, че не знае къде се намира липсващата решетка, затаява факта, че тя му е била предадена за ремонт в какъвто смисъл са показанията на свид. С.. Налице е очевиден вътрешно противоречие в твърденията на свидетеля относно това, че не е видял машината и не знае дали сутринта в деня на злополуката е тя е имала решетка, а в същото време не бил установил нередности и като е влизал през деня не му е правило впечатление ищцата да е работела на машината без предпазна решетка.

Вярно е, че ищцата е работила при необезопасена лепилонаносвачка, но превенцията на риска от трудова злополука при работа с машини е отговорност и на двете страни по трудовото правоотношение, като ролята на работодателя е водеща. Надлежното обезопасяване на работното място и условията на труд е негово задължение и включва система от мерки, само част от които се свеждат до правила за безопасност, пряко вменени на изложените на риска работници след инструктаж. Работодателят е длъжен да внедри системи за безопасност, както и да следи за изправното им функциониране. Неосигуряването на ефективен контрол върху техническата изправност, профилактиката и ремонт на производствените мощности и работно оборудване, довело до използването им при неизправно състояние, има водещо значение за предотвратяване на трудовите злополуки (Р-178-2019, III г.о.; Р-187-2020, IV г.о.; Р-977-2010, IV г.о. Д-2683-2023, III г.о.). Налице е неизпълнение на задълженията на работодателя по чл. 186, ал.1 от Наредба № 7 от 23-09-1999 г. на МТПС, според който движещите се части на работното оборудване, които създават риск за злополуки, се ограждат с предпазни устройства, осуетяващи достъпа до опасните зони, или се снабдяват с устройства, спиращи движението им при достигане на опасната зона от човек или предмети. Налице е неизпълнение и на чл.173, ал.1, според който не се допуска експлоатация на работно оборудване с липсващи или неизправни системи за контрол, защита, сигнализация и автоматизация, свързани с безопасността на труда. При това положение не може да става дума за извършено от ищцата нарушение на т.1 от инструкцията за работа с лепилонаносвачката, тъй като предписаното в нея касае задълженията на работодателя да огради с предпазни устройства движещите се части на работното оборудване, каквото в случая е лепилонаносвачката с въртящи се валове, както и да не допуска експлоатация на оборудването с липсващи

системи на защита, свързани с безопасността на труда. Именно поради неограничения достъп до движещите се валове на машината повлечената от детайла ръка на ищцата е достигнала до валовете. След инцидента, след извършена проверка от Дирекция „Инспекция по труда“ работата с лепилонаносвачката е спряна с акт за спиране № 9 от 23.01.2024 г. до отстраняване на нарушението. На работодателя са дадени предписания за отстраняване на констатираните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. С акт № 24-2400012 от 05.02.2024 г. Инспекцията по труда е констатирала нарушение на чл.186, ал.1 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минимални изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работно оборудване, за което на „К.Б.“ ЕООД е наложена с наказателно постановление от 26.02.2024 г. имуществена санкция.

Не е проява на груба небрежност от страна на ищцата обстоятелството, че е имала на ръцете си ръкавици от плат, а не гумени, каквото е изискването по Инструкцията за безопасна работа с лепилонаносвачка № 12. Това изискване е специфично и е регламентирано в т.11 от приложение № 2 към чл.7 за специфичните изисквания при работа на машини за фурнир, шперплат и своесна дървесина съгласно Наредба № 6 от 25.05.2004 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при механично обработване на дървесина, издадена от министъра на труда и социалната политика (ДВ, бр. 53 от 22.06.2004 г., в сила от 23.12.2004 г.), където е посочено, че при работа на лепилонаносвачка за фурнир се предприемат мерки за предотвратяване на пряк контакт с лепилата. Работи се с прибрана коса и прибрано към тялото работно облекло. С други думи изискването да се работи с ръкавици (в наредбата не е посочена материята им) е за предпазване на кожата на ръцете от лепилото. Конкретно изискването по инструкцията ръкавиците да са гумени е въведено от работодателя, защото с тях работникът усеща детайла; чувствителността на ръката е по-висока отколкото при работа с ръкавици от плат – така свид. Х.М.А., с.з. от 24.03.2025 г.

Несъстоятелно е твърдението, че гумената ръкавица не би се залепила за детайла, след като по делото е установено, че при облепването му се използва карбамидно лепило, което лепи всичко. Всъщност с каквито и ръкавици да е била ищцата, липсата на предпазната решетка неминуемо би довела до настъпване на злополука, при положение, че тя не е имала възможност да отдели ръката си от детайла, и въпреки че веднага е натиснала бутона за спиране на работа на машината, тя не е спряла веднага, тъй като така е била конструирана.

Изложените по-горе съображения относно работата с лепилонаносвачката, се отнасят напълно и за неоснователността на твърдението на ответника, че ищцата е нарушила т.3 и т.4 от инструкцията.

С оглед на тези съображения не може да се приеме наличие на груба небрежност от страна на работничката. Липсва надлежно обезопасяване на работното ѝ място, което е задължение на работодателя – чл.14 ЗЗБУТ, а тя е

действала изцяло в интерес на работата. А когато трудовата злополука е настъпила в резултат на работа с небезопасни машини и съоръжения, поведението на работника не може да се окачестви като груба небрежност. Поради залепянето на ръкавицата за детайла, което ищцата не би могла да знае, че ще се случи, не е било несъмнено ясно, че работата ѝ на машината може да доведе до злополуката, увреждаща ръката ѝ.

Размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост – чл.52 ЗЗД. Съгласно задължителните за съдилищата указания, дадени в ППлВС № 4/23.12.1968 г., понятието „справедливост” не е абстрактно, а е свързано с преценка на обективно съществуващи конкретни обстоятелства. За да се реализира справедливо възмездяване на претърпените болки и страдания, е необходимо да се отчете действителния размер на моралните вреди, с оглед характера и тежестта на уврежданията, интензитета и продължителността на болките и страданията, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за „справедливост” на съответния етап от развитие на обществото в държавата (Р-53-2012, II т.о.; Р-211-2010, IV г.о.).

В случая при определяне размера на дължимото обезщетение за причинени неимуществени вреди следва да се съобрази вида и характера на претърпените от ищца към датата на трудовата злополука и след това болки и страдания, техният интензитет, преживените от него негативни емоции за продължителен период от време, сегашното му положение и прогнозите за в бъдеще. Според заключението на вещото лице д-р И. ищцата е получила една много тежка травма в областта на дясната ръка, при която се е разкъсала кожата на дланта, в дълбочина са размачкани мускулни маси, супожилия, кръвоносни съдове и нерви, както и са причинени фрактура и луксация на ставите на пръстите и ампутация на третия пръст на ниво МТФС. Проведени са две оперативни лечения. Ищцата е изпитвала болки, като в следоперативния период е било необходимо да приема обезболяващи средства. От медицинска гледна точка вещото лице не вижда никаква перспектива за възстановяване напълно на дясната длан. Към настоящия момент палецът е със сравнително добри движения. Вторият и четвъртият пръст са с оформени флексионни контрактури и деформация. Движения в пълен обем има само при петия пръст, а третият липсва.

От показанията на разпитаните като свидетели В.М.Д. – съпруг на ищцата, и М.В.Д. – неин син, се установява, че ищцата има болки и към настоящия момент. При студено време ръката ѝ посинява. Спряла да излиза с приятелки и комшийки. Трудно се оправяла в домакинството – имала нужда от непосредствена помощ. Изпитвала неудобство, тъй като била обезобразена. Считала, че била в тежест на близките си. Няма основание тези показания да не се кредитират. Тези свидетели са близки на ищцата и имат непосредствени впечатления. По делото не се установяват обстоятелства, поради което може да се приеме, че те са недобросъвестни. Освен това техните показания кореспондират с установеното от вещите лица от двете медицински

експертизи.

Пред първоинстанционния съд е назначена и изслушава съдебно-психологичната експертиза, от заключението на която се установява, че претърпяната от ищцата трудова злополука и получените в резултат на нея телесни увреждания са довели до развитие на повишена тревожност, промяна в емоционалното ѝ състояние, изпитване на чувство за малоценност и депресивни преживявания. Заключението е, че вследствие на преживяната травма ищцата е получила психическо разстройство – протрахирана депресивна реакция, което представлява леко до умерено изразено депресивно състояние, настъпващо в отговор на продължително въздействие на стресовата ситуация, с продължителност не повече от 2 години.

Освен горното, по делото е установено, че ищцата е родена на 01.02.1962 г., т.е. към момента на злополуката е била на 61 години. Към настоящия момент е пенсионер. МРЗ към 22.01.2024 г. е била в размер на 933 лв., а средният общ брутен годишен доход на лице според данните на НСИ е в размер на 12 784 лв.

Затова, като има предвид вида на увреждането и претърпените от ищцата болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни емоционални изживявания, ноторно намиращи отражение не само върху психиката, но и създаващи социален дискомфорт, както и възрастта на пострадалата съдът приема, че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД за ищцата се явява обезщетение в размер на 45 000 лв., която сума съдът намира, че съставлява точния паричен еквивалент на претърпените от нея непосредствени болки и страдания, техния характер и тяхното реално проявление във времето, и всички произтичащи от получената травма затруднения при разнообразните дейности в професионален и социално-битов аспект и влошеното качество на живот. Лечението е било продължително. Загубата на пръст от ръката е безвъзвратна. Не на последно място трябва да се има предвид и икономическата конюктура в страната към момента на настъпването на злополуката. Няма основание определеното обезщетение да се намалява поради това, че ищцата е възстановила в известна степен функционирането на дясната ръка. Обезщетението за претърпените неимуществени вреди се определя общо, глобално – за всички претърпени болки и страдания и независимо, че действително в известна степен функционирането на ръката е възстановено, то не е напълно, ампутираният пръст ще липсва завинаги, а белезите по дланта ще останат. Именно това ще е пречка за пълното възстановяване на ищцата от претърпяната злополука. Съдът не може да се съгласи с възражението на работодателя във въззивната жалба, че ищцата не е в трудоспособна възраст. Макар и навършила години за получаване на пенсия за осигурителен стаж и възраст, тя би могла да упражнява труд, при положение, че не е констатирана никаква здравословна причина за това. Настъпилата злополука и уврежданията обаче са вече такава пречка. Доводът, че ищцата, като е на 61 години, няма за кого да се грижи, е несъстоятелен.

Не са налице основания от така определената сума да се приспадне застрахователно обезщетение. Нито работодателят, нито третото лице-полагач твърдят и доказват, че на ищцата е изплатено застрахователно обезщетение. Доказателства за такова не са представени и пред настоящата инстанция, въпреки дадената възможност. Не са налице основания за приспадане от размера на обезщетението и полученото от пострадалата обезщетение и/или пенсия от общественото осигуряване (ТР № 1/2023 г. от 05.03.2026 г. по т.д. №1/2023 г. на ОСГК на ВКС). Обезщетението се дължи заедно със законната лихва от датата на злополуката.

По отношение на имуществените вреди:

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че първоинстанционното решение в тази част е незаконосъобразно, тъй като липсвали каквито и да било доказателства, от които да се направи извод за вида и основанието за претендирания разход. В отговора си на исковата молба ответникът не е оспорил твърдението, че ищцата е направила разходи за лечение и възстановяване след травмата. Вярно е, че това не освобождава ищцата от задължението да докаже разходите, които е направила за медицински услуги, лекарства и консумативи. В случая обаче са представени писмени доказателства, от които може да се направи извод, че ищцата е заплатила на Медицински център „П.Б.“ ООД за получени медицински услуги на 15.02.2024 г., 22.02.2024 г., 29.02.2024 г., 07.03.2024 г. и на 11.04.2024 г. общо в размер на 152,90 лв. Според свидетелските показания на свид. В.М.Д. ищцата е правила рехабилитации в гр. П.Б.. Следователно тези разходи са във връзка с претърпяната травма при злополуката. Освен това от аптеки са й отпускани лекарства на обща стойност 35,80 лв. По делото няма данни лекарството „Селеган плюс“ за 24,14 лв. да е предписван на ищцата във връзка със злополуката. Това се отнася и до „Лексотан“ за 16,60 лв. Видно е от епикриза от 02.02.2024 г., ИЗ 585, че отпусканият й „Кетонал“ е предписан при изписването й от болницата в гр. К.. Ищцата е направила разходи в размер на 58 лв. за потребителска такса в болницата в гр. К., за което й е издадена фактура. Общо имуществените вреди възлизат на 246,70 лв. или 126,14 евро. Сумата се дължи от датата на исковата молба. В останалата част представените фискални бонове удостоверяват разходи за пътуване. Ищцата не е въвела с исковата си молба твърдения, че е правила разходи за пътувания, свързани със злополуката. Претендирала е само обезщетение за направени разходи за медицински услуги, лекарства и медицински консумативи.

Предвид гореизложените съображения въззивният съд намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено само в частта, с която предявеният от ищцата иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди е уважен за сумата над 246,70 лв. до 345,44 лв., като искът бъде отхвърлен. В останалата част решението следва да бъде потвърдено.

Неоснователно въззивникът счита, че решението е недопустимо, тъй като първоинстанционният съд не бил съобразил настъпилата в хода на производството промяна на правноорганизационната форма и

представителство на дружеството ответник. Промяната на правноорганизационната форма не води до възникване на ново лице. Промяната в представителството също не води до недопустимост на решението, тъй като е неотнoсима към правосубектността на ответника. Съгласно т. 9 на ППВС №1/10.11.1985г. недопустимо е решението, което не отговаря на изискванията, при които делото може да се реши по същество. Правната доктрина и съдебната практика приемат, че недопустимо е решение, когато съдът е разгледал спор, който не е подведомствен на съдилищата – чл.14 ГПК, или не е подсъден на съответния съд; когато се е произнесъл въпреки липсата на право на иск или при ненадлежно упражнено право на иск – по нередовна искова молба, при липса на положителна процесуална предпоставка или наличие на отрицателна процесуална предпоставка за възникването и надлежното му упражняване; след десезиране на съда; по недопустима въззивна или касационна жалба или при липса на жалба; при произнасяне по непредявен иск или свръх петитум; постановено без участие на задължителен необходим другар и др.

Съгласно приетото в мотивите на ТР №2/29.02.2012г. по т. д. № 2/2011 г. на ОСГТК на ВКС и в решенията по гр. д. № 1120/2010 г., II г. о.; гр. д. № 1844/2010 г., IV г. о.; гр. д. № 476/2009 г., IV г. о.; т. д. № 623/2008 г., на II т. о.; т. д. № 764/2008 г. на II т. о.; т. д. № 118/2010 г. на II т. о.; т. д. № 1091/2012 г. на I т. о., произнасяне по непредявен иск, водещо до недопустимост на решението, е налице тогава, когато, нарушавайки принципа на диспозитивното начало, съдът се е произнесъл по предмет, по който не е бил сезиран, определяйки спорното право въз основа на обстоятелства, каквито не са били въведени от страната и излизайки извън обхвата на търсената защита. Основателно обаче въззивникът възразява, че решението, в частта с която върху присъденото обезщетение за имуществени вреди е присъдена лихва от датата на увреждането, е недопустимо. В случая, видно от петитума на исковата молба, ищцата (сега въззивница) е искала претендираното от нея обезщетение за претърпени неимуществени вреди да ѝ бъде присъдено заедно със законната лихва, считано от датата на злополуката – 22.01.2024 г., а обезщетението за имуществени вреди – от датата на исковата молба. С обжалваното решение първоинстанционният съд е присъдил обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди заедно със законната лихва, считано от дата на увреждането – 22.01.2024 г. Имуствените вреди също са присъдени със законната лихва от тази дата. Налице е произнасяне на съда извън обема на търсената защита, което е нарушение на диспозитивното начало. Уредбата му в чл. 6 ГПК визира начало на съдебното производство по молба на заинтересованото лице и определя предмета на делото и обема на търсената защита от страните. Защитата на накърненото право е обусловена от волята на лицето, легитимирано да я търси. Тя се дава когато, доколкото и докато е искана. Съдът не може да се произнася служебно, а само по повод сезирането, в рамките, определени от ищеца. Произнасянето извън посочените граници води до постановяване на недопустимо решение. В случая в частта, с

която лихвата за забава е присъдена за времето от датата на увреждането – 22.01.2024 г., до датата на исковата молба – 09.05.2024 г. съдът се е произнесъл извън петитума на предявената искова молба. Като несъответно на направеното от ищеца искане, решението в тази част е процесуално недопустимо и следва да бъде обезсилено.

За настоящото производство на адв. В. М. следва да се присъди сумата от 2200 евро за възнаграждение.

Водим от горните мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 600 от 07.08.2025 г., постановено по гр.дело № 1400/2024 г. по описа на Районен съд - К., в частта с която е уважен предявеният от Н. Я. Д. от гр. К., ж.к. *****, ЕГН *****, иск по чл.200, ал.1 КТ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди за сумата над 246,70 лв. (сега 126,14 евро) до 345,44 лв. (сега 176,62 евро), като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от Н. Я. Д. от гр. К., ж.к. *****, ЕГН ***** срещу „К.Б.“ ООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. К., ул. *****, представлявано от управителя Н.И., иск по чл.200, ал.1 КТ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди за сумата над 246,70 лв. (сега 126,14 евро) до размера на 345,44 лв. (сега 176,62 евро) за медицински услуги, лекарства и медицински консумативи във връзка с получена вследствие на трудова злополука, настъпила на 22.01.2024 г., травма на дясната ръка.

ОБЕЗСИЛВА като недопустимо решение № 600 от 07.08.2025 г., постановено по гр.дело № 1400/2024 г. по описа на Районен съд - К., в частта с която за присъдените имуществени вреди е постановено, че се дължат със законната лихва за времето от датата на злополуката – 22.01.2024 г., до датата на исковата молба – 09.05.2024 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 600 от 07.08.2025 г., постановено по гр.дело № 1400/2024 г. по описа на Районен съд - К., в останалата му част, с която предявеният от Н. Я. Д. от гр. К., ж.к. *****, ЕГН ***** срещу „К.Б.“ ООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. К., ул. *****, представлявано от управителя Н.И., иск по чл.200, ал.1 КТ е уважен за сумата от 45 000 лв. (сега 23 008,13 евро) за обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца вследствие на трудова злополука, настъпила на 22.01.2024 г., и в частта с която предявеният иск за присъждане на имуществени вреди е уважен за сумата от 246,70 лв. (сега 126,14 евро).

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК „К.Б.“ ООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. К., ул. *****, представлявано от управителя Н.И., ДА ЗАПЛАТИ на Н. Я. Д. от гр. К., ж.к. *****, ЕГН *****, сумата от 2200 евро за възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на ЗАД „Д.З.“ АД като трето лице.помагач.

Решението, в частта с която е потвърдено първоинстанционното решение за присъждане на неимуществени вреди, подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ при наличието на касационните основания по чл.280 ГПК. В частта относно имуществените вреди решението е окончателно – чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____